

ATT VAKNA UPP TILL SITT LJUS

Patricia Hont

First you wake up to your Light
Then you wake up to your Shadow
And finally, you wake up to your Self

Innehåll

DEL 1 Kallelsen *sid. 4*

DEL 2 Steget över tröskeln *sid. 11*

DEL 3 En ny värld *sid. 67*

DEL 4 Prövningen *sid. 163*

DEL 5 Efterspel *sid. 223*

DEL 1 – KALLELSEN

Det här är historien om ett uppvaknande som började med en kallelse i juli 2016. Ett halvår tidigare hade jag hamnat i en utmattning, vilket fick livet att stanna upp efter år av stress. I det utrymme som skapades fanns det dock plats för något nytt att komma in. Något större.

Key words: Varberg, rådjur, Aurora, hjärtat, boken, Jesus, kärleken, Gud, 15, Oscar I

Vi låg på de svarta vattensängarna i relaxrummet på Asia Spa, högst upp i Varbergs Stadshotell. Rummet var alldeles mörkt, så när som på de lysande dioderna i taket som skulle föreställa stjärnor. De skiftade stillsamt i olika färger och ingav ett skönt lugn. Jag guppade omkring på den uppvärmda madrassen och lyssnade på rösten som talade till mig i hörlurarna. På bädden intill låg min pojkvän. Det var sommar och vi var i stan för att besöka några vänner.

Kvinnan som talade i hörlurarna guidade mig genom en avslappnande kroppsscanning. ”Uppmärksamma hur det känns i höger fot.” Allt fokus dras till kroppen. Alla andra tankar försvinner. ”Rör dig vidare upp mot låret.” Vi brukade göra något liknande som avslutning på gympalektionerna när jag var yngre. Som vuxen kom jag åter i kontakt med övningen då jag började med mindfulness. Jag blir alltid lika lugn av dessa meditationer. När kvinnan var klar med kroppsscanningen spelades en kort musikslinga upp och mellan tonerna kunde jag höra hur min pojkvän låg bredvid och snarkade. Paul hade somnat efter bara några minuter, men som tur var hade vi hela rummet för oss själva så jag lät honom slumra vidare.

Efter en liten stund fortsatte kvinnan i hörlurarna, men nu var det en ny guidning. Hon talade om för mig att jag befann mig i en skog där jag gick längs en stig. Jag kände mig fullkomligt närvarande efter kroppsscanningen och var helt i fas med hennes ord. Det var nästan som att jag kunde se träden och de gröna löven för mitt inre. Kvinnan berättade att jag närmade mig en glänta – även den dök upp som en tydlig bild inom mig. Jag gick närmare och det ljusnade omkring mig. ”När du står där får du syn på ett djur lite längre bort.” Plötsligt såg jag hur ett skimrande djur kom emot mig. Det rörde sig graciöst när det tog sig fram på sina slanka ben och nådde nog inte högre än till mitt bröst. Men jag kunde inte riktigt se huvudet. Var det ett rådjur? Eller kanske en hjort?

Djuret kom närmare och det strålade om den snövita pälsen. På uppmaning av kvinnan i hörlurarna bad jag djuret snurra runt ett varv så att jag kunde se hur det såg ut. Fortfarande var det svårt att se huvudet. ”Om du vill kan du fråga djuret om dess namn.” Jag var lite osäker på hur man skulle gå till väga, men i tanken lyckades jag ändå fråga djuret vad det hette. Från ingenstans svepte namnet AURORA in över mig. Jag blev helt ställd. Jag hörde namnet, men ändå inte. Djuret hette Aurora. Ett namn som jag inte alls hade någon koppling till sedan tidigare och knappt visste att jag kunde. Jag kände ingen Aurora och det var inget namn jag hade planerat för mina framtida barn. ”Nu kan du ställa en fråga till djuret om du vill”, fortsatte kvinnan. Oj! Jag överrumplades av hennes ord och pressade stressat fram något om vad jag skulle göra för att bli lycklig i livet. Ett stort rött hjärta uppenbarade sig för mitt inre. Skulle jag

följa mitt hjärta? Var det detta som skulle göra mig lycklig? Eller kärlek? Jag hann inte fundera så länge innan kvinnan ledde mig vidare och sa att jag nu kunde be om en gåva. Hela situationen kändes väldigt ovan men jag lyckades ändå fråga om djuret ville ge mig något, varpå en bok uppenbarade sig för min inre syn. Jag som älskar böcker. Ville djuret ge mig kunskap? Skulle jag skriva en bok? Jag visste inte hur jag skulle tolka det.

Efter detta överraskande och något förbryllande möte ledde kvinnan mig tillbaka längs skogsstigen och bad mig sedan röra på händer och fötter. Guidningen var på väg att ta slut och jag tog mig långsamt tillbaka till det mörka rum jag befann mig i. När jag och Paul strax därefter smög vidare i de tysta korridorerna kommenterade jag lite retsamt att han hade snarkat. ”Ja, men det var så skön musik i hörlurarna att jag somnade.” Musik? Jag blev förvånad, hade han inte hört kvinnan som talade? Nej, det hade han bestämt inte gjort. Bara avslappnande ayurvedisk musik. Vad konstigt.

Dagen därpå var det dags att checka ut från Stadshotellet. När vi kom ut på torget föreslog Paul att vi skulle gå in i kyrkan som låg alldeles i närheten. Han vet hur mycket jag älskar att besöka kyrkor. Det är ett historiskt rum där människor har kommit och gått i århundraden, där övertygelse och gemenskap har varit starka inslag. Där jag med säkerhet vet att jag rör vid mark där mina förfäder har gått. Det är en magisk upplevelse. När vi kom in i kyrkan började vi omedelbart se oss omkring och jag njöt av det vackra kyrkorummet. Det tog dock inte många sekunder innan jag plötsligt fick syn på en målning på ena väggen – ett stort hjärta, säkert en och en halv meter högt. Jag har besökt många kyrkor i mina dagar men aldrig sett ett hjärta av den här storleken hängandes på väggen. Utmed hjärtats kanter fanns hänvisningar till Gamla testamentet och i mitten: Jesus på korset. Jag fick en konstig känsla i kroppen. Jag hade ju sett ett hjärta i meditationen dagen innan men inte riktigt förstått vad det betydde. Var det här ett tecken på något? Skulle jag förstå något mer med hjälp av denna målning?

Jag fotade hjärtat och gick vidare med förhöjd puls. Någon minut senare passerade jag en korg som stod utplacerad i kyrkan. I den låg en hög med hopvikta små lappar. “Ta gärna ett bibelcitat” stod det på en liten skylt bredvid. Så jag drog en lapp, vecklade ut den och läste. “Jag överlämnar mig i dina händer. Du befriar mig, Herre, du sanne Gud. (Psaltaren 31:6)”. Jag tänkte att det inte var helt överraskande att få ett sådant citat i en kyrka, men det kändes ändå lite märkligt. Nästan som en uppmaning.

Efter besöket i kyrkan åkte vi hem till ett kompispar som vi skulle övernatta hos och jag berättade om min upplevelse på spat. Kvinnan, som själv arbetade där, uppskattade att få höra om detta och berättade att hon hade liknande erfarenheter. Jag undrade vad namnet Aurora betydde. ”Det är väl ljus?” sa mannen. Jag blev lite ställd. Djuret hade ju varit helvitt och omgivits av ett skimrande ljus. Vilket sammanträffande, eller? Jag googlade och kunde läsa mig till att Aurora kommer av ordet *ausos* som betyder ”lysa” och står för hopp och ljus. Enligt mytologin sägs hon även vara gryningens gudinna.

Kvinnan fortsatte: ”Jag har en bok om kraftdjur som vi kan läsa i om du vill? Bara påskoj.” Hon berättade att hon hade fått den av en vän och min nyfikenhet gjorde att jag självklart tackade ja. Jag trodde att det var ett rådjur jag hade sett, men var fortfarande osäker. Kanske var det en hjort ändå? ”Rådjur var det du nämnde först, så det går vi på”, sa kvinnan bestämt och slog upp boken. ”Oj!” utbrast hon förvånad. ”Här ligger det sedlar!” Jag såg efter. Mycket riktigt låg där två sedlar, en tiokronorssedel och en femkronorssedel, som dessutom var så gamla att de inte ens används längre. ”Jag hade ingen aning om att de låg här”, fortsatte kvinnan. Hur kunde hon inte ha märkt det? Det var ju hennes bok?! Den där märkliga känslan infann sig igen. Var detta ytterligare ett tecken på något? Jag lät det bero och lyssnade i stället uppmärksamt när kvinnan läste upp det budskap som rådjuret kom med.

Använd kärleken för att skapa Skönhet i ditt liv. Din gåva äro att du äger själv den Medicin som du söker – är själv Medicinen som världen väntar på. Här gäller det att använda dig av Medicinen – kärleken, till att hela eller skapa det du önskar. Det kan vara negativa tankar du vill bli av med, rädslor du vill släppa eller fysiska åkommor. Kärleken är Medicinen som botar allt! Rådjuret visade mig att jag själv kan skapa och hela det jag önskar, genom att använda mig av kärleken som Medicin. De lärde mig, att när min spontana reaktion var kärlek, på det som förut ingivit mig rädsla, helade jag det som var i obalans. I stället för lidande och smärta, skapade jag Skönhet.¹

Jag blev alldeles överväldigad. Jag som har en oerhört stark tilltro till kraften mellan människor – kärleken – och vad den kan göra. Det är något större än oss själva, som en gud i viss mån, och nu fick jag höra att rådjuret jag hade mött i skogen stod för just detta. Jag hade dessutom fått ett hjärta av djuret! Det hela började kännas lite olustigt, hur kunde så många olika delar hänga ihop på det här sättet? ”Jag tror att du är mottaglig”, sa kvinnan. Jag och Paul brast ut i skratt. ”Jamen, jag vet. Det låter jätteflummigt”, sa hon och log. Men vi skrattade inte för att det var

¹ *Djurens språk* (Solöga, 1994), s 78.

flummigt, utan snarare för att det var så träffande. Finns det något som innebär att man är “mottaglig” så är jag definitivt det, det kunde både jag och Paul hålla med om.

Nästa dag hade jag fortfarande inte släppt tanken på att kvinnan hade hittat de där sedlarna i boken. Jag hade ju ändå fått en bok av rådjuret i min syn. Jag visste inte vad det betydde, men att vi hade överrumplats av två sedlar när vi skulle läsa om djuret kändes ändå viktigt på något sätt. Tio kronor och fem kronor. Det blir femton. Vad kunde det talet stå för? När vi var klara med frukosten bestämde jag mig för att googla, men på vad? Jag kan inte alls sådant här men kom fram till att talsymbolik kanske kunde passa. Efter en stunds klickande på nätet hamnade jag på en hemsida där jag kunde läsa om det hebreiska alfabetet. Det hebreiska alfabetet som Gamla testamentet skrevs på. Gamla testamentet som det hade hänvisats till i hjärtat som jag såg i kyrkan. Skulle jag konvertera till judendomen eller vad betydde allt det här? Jag läste vidare. Tydligt har varje bokstav i det hebreiska alfabetet ett numeriskt värde, så för att skriva ett tal sammanfogar man helt enkelt olika bokstäver.

Bokstäverna YA (Yod-Alef) får således talvärdet elva (10+1), medan bokstäverna YB (Yod-Bet) får talvärdet tolv (10+2). [...] Det enda undantaget från denna regel är talet 15, som ifall man skrev det med de bokstäver som representerar 10+5 skulle bli ett av Guds namn, YH (Yod-Heh), så därför skriver man i stället 15 med bokstäverna TV (Tet-Vav), dvs 9+6.²

Jag drog efter andan ... det kunde inte vara sant! Talet 15 var heligt och ett av Guds namn på hebreiska, frälsarens och frälsningens tal. Jag orkade knappt ta in något mer och kände mig nästan lite vimmelkantig. Hur kunde allt hänga ihop på det här sättet med en sådan tydlig röd tråd? Jag förstod ingenting men började mer och mer känna att det var något speciellt med allt det här.

Strax därefter var det dags att åka vidare till nästa stad och ytterligare ett besök hos några vänner, så vi bad om en vägbeskrivning för att hamna rätt. ”Ni åker åt det hållet och tar av till höger efter en liten stund”, sa kvinnan och pekade. “Men det går rätt snabbt så var noga med att inte missa vägen. Kommer ni till en viadukt har ni åkt för långt och då kommer ni till himlen.” Till vad?? Himlen?! Inga fler religiösa tecken, tack! ”Till Himle, det är ett litet samhälle i närheten.” Jag hade hört fel. Men himlen ... jag kände ändå att jag var tvungen att åka dit och vid det här laget var Paul med på noterna. Vi satte oss i bilen, struntade i att svänga av till höger och kom fram till Himle efter några minuter. ”Okej”, sa jag och slog ihop händerna.

² <http://www.alltombibeln.se/bibelfragan/talsymb.htm>

"Då ska vi se vad det är för något jag ska upptäcka här!" Det kändes som att jag var ute på äventyr. Vi rullade långsamt mellan husen och efter en liten stund dök en skylt upp. *Vägkyrka*. Japp, där var det. Det var bara att svänga av och åka dit, inga konstigheter. När vi kom fram parkerade vi bilen framför kyrkan och klev ur. Jag funderade på varför det kallades vägkyrka, den såg ju ut som vilken kyrka som helst. Vit putsad fasad. Stora vackra fönster. Kyrktorn med en klocka högst upp. Över entrén kunde jag se att det stod något. *Oscar 1858*. Aldrig förr hade jag väl sett en kyrka med ett namn.

Jag gick fram till porten och ryckte lite i handtaget, men till min besvikelse var det låst. Vi talade med en man som gick förbi och hade kunnat släppa in oss, om det inte vore för att han skulle iväg precis. Så typiskt. Något nedslagen började jag strosa runt kyrkan och stannade till för att kika in genom ett fönster. *Välkommen*. Det var det enda som stod på broschyrens framsida. Broschyren som av någon anledning stod lutad mot bänken, så att den syntes utifrån. Syntes av någon som hade fått för sig att kika in genom just det fönstret. Av mig. Var jag välkommen? Hos Gud? Jag avslutade varvet runt kyrkan och vi gick tillbaka till bilen för att åka därifrån. Konstigt ändå att jag skulle komma dit när det var stängt, vad var det jag skulle se där? Men så slog det mig. Oscar. Namnet över porten. Vad betydde det? När vi åter hade satt oss i bilen och var på väg därifrån tog jag fram telefonen och googlade.

Mansnamnet Oscar betyder "den ende guden". Oscar är ett keltiskt (iriskt) namn, troligen sammansatt av os "hjort" och cart "vän".³

Jag skrattade till i ren utmattning. HUR var det MÖJLIGT att jag stötte på just detta namn? Just nu?! Och att betydelsen stämde så väl in på det jag hade varit med om de senaste dagarna. Hade jag mött Gud? Och hur osannolikt är det inte att Oscar är en sammansättning av *hjort* och *vän*, när det var ett sådant djur jag hade mött i meditationen på spat? Det hela började kännas lite obehagligt, det var nästan som att jag befann mig i ett mystiskt flow. Jag verkade ha hamnat på en andlig motorväg där jag susade förbi det ena tecknet efter det andra. Och allt hängde ihop. Det var nästan det mest kusliga. Även Paul började känna sig lite illa till mods och vi pratade inte mer om saken.

Vi hann dock inte åka särskilt länge genom det skogbeklädda landskapet innan en hund plötsligt hoppade ut bland träden. Den såg helvild ut med pälsen spretandes åt alla håll,

³ <https://svenskanamn.se/namn/oscar>

nästan som att den nyss hade hoppat upp ur en vattenpöl. Vi saktade in samtidigt som hunden kilade ut och ställde sig mitt på vägen. Där stannade den till med blicken riktad rakt mot oss. Den såg uppspelt ut, svansen viftade frenetiskt fram och tillbaka och tungan hängde ut ur det vidöppna gapet. Någon sekund senare började hunden röra sig mot vår bil, trots att vi fortfarande rullade mot den. Paul stannade tvärt. Hunden trippade fram till min sida och började gläfsa mot mitt fönster och nafsade på däcket. Jag stirrade storögt på detta märkliga djur. Vi stod stilla en kort stund medan vi förvånat iakttog hundens beteende, men så dök det upp en bil bakom oss och vi var tvungna att börja röra oss framåt igen. Vi rullade långsamt iväg samtidigt som hunden sprang tillbaka över körbanan till andra sidan vägen. Trots att det nu kom bilar i motsatt riktning brydde sig hunden inte om dessa, utan fortsatte springa efter oss i vägrenen.

Vi var helt tagna. Vad var det där för hund? Vilket djur betar sig på det där sättet? Brukar de inte undvika sådant som kan upplevas som ett hot, det vill säga rusande bilar? Och att den kom fram till oss – helt orädd – och började nafsade på min sida. ”Det var nästan som att den ville säga oss något”, sa Paul. Jag var ivrig och ville åka tillbaka, men fick inget gehör. ”Nej, nu börjar det här bli riktigt konstigt. Nu får det vara nog.” Jag gick motvilligt med på hans ord och vi körde vidare mot vårt nästa stopp. Jag försökte fokusera på annat under bilfärden men det enda jag kunde tänka på var ... att hade detta varit medeltiden, då hade jag fanimej blivit nunna.